stig het protocol het gewone bewijs van de oorsprong van het goed te leveren, in de onmogelijkheid verkeert om de controle op regelmatige wijze te verrichten, is het land van invoer voor de invordering van niet betaalde douanerechten niet definitief gebonden aan de negatieve uitslag van de controle a posteriori, doch kan het andere bewijzen van de oorsprong van het goed in aanmerking nemen.

Overigens kan een importeur zich in bepaalde omstandigheden op overmacht beroepen, wanneer de douaneautoriteiten van het land van uitvoer door hun eigen nalatigheid niet in staat zijn in het kader van een controle a posteriori de juistheid van de oorsprong van een goed vast te stellen. Het staat aan de nationale rechter, alle daartoe aangevoerde feiten te beoordelen.

RAPPORT TER TERECHTZITTING
in zaak C-12/92 *

I — De toepasselijke bepalingen

1. Bij de vrijhandelsovereenkomst EEG-Oostenrijk [Overeenkomst van 22 juli 1972 tussen de EEG en de Republiek Oostenrijk, op 22 juli 1972 te Brussel ondertekend en namens de Gemeenschap gesloten en goedgekeurd bij verordening (EEG) nr. 2836/72 van de Raad van 19 december 1972, PB 1972, L 300, blz. 1] is een preferentieel stelsel ingevoerd, dat onder meer geldt voor goederen die zijn vervaardigd in Oostenrijk, dan wel zijn vervaardigd in een Lid-Staat van de EEG, vervolgens in Oostenrijk zijn ingevoerd en zonder aanzienlijke wijzigingen te hebben ondergaan, weer naar de EEG zijn uitgevoerd.

Protocol nr. 3 bij de Overeenkomst, betreffende de definitie van het begrip „produkten van oorsprong" en de methoden van administratieve samenwerking, is gewijzigd bij de Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling, in de Gemeenschap in werking getreden ingevolge verordening (EEG) nr. 3386/84 van de Raad van 3 oktober 1984 betreffende de sluiting van de Overeenkomst in de vorm van een briefwisseling waarbij de tekst van Protocol nr. 3 bij de Overeenkomst tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Republiek Oostenrijk wordt gecodificeerd en gewijzigd (PB 1984, L 323, blz. 1), welke tekst ratione temporis toepasselijk is. [1]

Artikel 8, lid 1, sub a, van dit Protocol bepaalt:

„Produkten van oorsprong in de zin van dit Protocol worden bij invoer in de Gemeen-

* Procestaal: Nederlands.

1 — Protocol nr. 3 is nadien voornamelijk gewijzigd bij de verordeningen (EEG) nr. 1598/88 van de Raad van 24 mei 1988 (PB 1988, L 149, blz. 1) en (EEG) nr. 4271/88 van de Raad van 21 december 1988 (PB 1988, L 381, blz. 1).

schap of in Oostenrijk volgens de bepalingen van de Overeenkomst toegelaten op vertoon van een van de volgende documenten:

a) een certificaat inzake goederenverkeer EUR. 1, hierna te noemen ‚certificaat EUR. 1', waarvan het model in bijlage V van dit Protocol voorkomt (...)"

Artikel 9, leden 1, 2 en 3, tweede alinea, bepaalt:

„1. Het certificaat EUR. 1 wordt bij de uitvoer van goederen waarop het betrekking heeft, afgegeven door de douaneautoriteiten van het land van uitvoer. Het wordt ter beschikking van de exporteur gesteld, zodra de werkelijke uitvoer plaatsvindt of is verzekerd.

2. Het certificaat EUR. 1 wordt afgegeven door de douaneautoriteiten van een Lid-Staat van de Europese Gemeenschap, indien de uit te voeren goederen kunnen worden beschouwd als produkten van oorsprong uit de Gemeenschap in de zin van artikel 1, lid 1, van dit Protocol. Het certificaat EUR. 1 wordt afgegeven door de douaneautoriteiten van Oostenrijk indien de uit te voeren goederen kunnen worden beschouwd als produkten van oorsprong uit Oostenrijk in de zin van artikel 1, lid 2, van dit Protocol.

3. (...)

Ingeval artikel 2 en, in voorkomend geval, artikel 3 van dit Protocol worden toegepast, worden de certificaten EUR. 1 afgegeven door de douaneautoriteiten van elk der betrokken landen waar deze goederen, na overlegging van de eerder afgegeven certificaten EUR. 1, hebben verbleven alvorens opnieuw in ongewijzigde staat te worden uitgevoerd, dan wel de in artikel 2 van dit Protocol bedoelde be- of verwerkingen hebben ondergaan."

Artikel 10, leden 1, 2, 3, 4 en 6 bepaalt:

„1. Het certificaat EUR. 1 wordt slechts afgegeven op schriftelijke aanvraag van de exporteur, of, onder diens verantwoordelijkheid, van zijn gevolmachtigde vertegenwoordiger. Deze aanvraag wordt gesteld op het formulier waarvan het model in bijlage V van dit Protocol staat en dat wordt ingevuld overeenkomstig dit Protocol.

2. De douaneautoriteiten van het land van uitvoer moeten erop toezien dat het in lid 1 bedoelde formulier op de juiste wijze is ingevuld. Zij gaan met name na of het vak voor de omschrijving van de goederen zodanig is ingevuld dat elke mogelijkheid van frauduleuze toevoegingen is uitgesloten. Daartoe mag bij de omschrijving van de goederen geen ruimte tussen de regels worden opengelaten. Wanneer het vak niet geheel is ingevuld, dient een horizontale streep onder de laatste regel te worden getrokken en het nietingevulde gedeelte te worden doorgestreept.

3. Daar het certificaat EUR. 1 het bewijsstuk is voor de toepassing van de preferentiële regeling op het gebied van de tarieven en

contingenten als bedoeld in de Overeenkomst, dienen de douaneautoriteiten van het land van uitvoer de nodige maatregelen te treffen voor de controle van de oorsprong van de goederen en van de andere op het certificaat EUR. 1 vermelde gegevens.

4. De exporteur of zijn vertegenwoordiger voegt bij zijn aanvraag elk dienstig bewijsstuk waardoor kan worden aangetoond dat de uit te voeren goederen in aanmerking kunnen komen voor de afgifte van een certificaat EUR. 1.

5. (...)

6. Aanvragen om certificaten EUR. 1, alsmede de in artikel 9, lid 3, tweede alinea, van dit Protocol bedoelde certificaten EUR. 1, op vertoon waarvan nieuwe certificaten EUR. 1 worden afgegeven, moeten door de douaneautoriteiten van het land van uitvoer gedurende ten minste twee jaar worden bewaard."

Artikel 12, lid 1, bepaalt:

„1. Certificaten EUR. 1 moeten binnen vier maanden na de datum waarop zij door de douane van het land van uitvoer zijn afgegeven, worden overgelegd op het douanekantoor van het land van invoer waar de goederen overeenkomstig de voorschriften van dat land worden aangebracht. Deze autoriteiten hebben het recht daarvan een vertaling te eisen. Zij kunnen bovendien eisen dat de invoeraangifte wordt aangevuld met een verklaring van de importeur dat de goederen voldoen aan de voorwaarden voor de toepassing van de Overeenkomst."

Artikel 16, lid 4, eerste alinea, bepaalt:

„4. Tegen een ieder die een bescheid met onjuiste gegevens opmaakt of laat opmaken, met het doel goederen onder de preferentiële regeling te doen vallen, worden sancties getroffen."

Artikel 17, leden 1 en 3, bepaalt:

„1. De controle a posteriori van de certificaten EUR. 1 of van de formulieren EUR. 2 geschiedt door middel van steekproeven of telkens wanneer de douaneautoriteiten van het land van invoer gegronde twijfel koesteren over de echtheid van het document of de juistheid van de gegevens betreffende de werkelijke oorsprong van de betrokken goederen.

2. (...)

3. De resultaten van de controle a posteriori worden zo spoedig mogelijk ter kennis gebracht van de douaneautoriteiten van het land van invoer. Aan de hand daarvan moet kunnen worden vastgesteld of het betwiste certificaat EUR. 1 of formulier EUR. 2 geldt voor de werkelijk uitgevoerde goederen en of de preferentiële regeling inderdaad daarop kan worden toegepast.

Wanneer deze geschillen niet door de douaneautoriteiten van het land van invoer en die van het land van uitvoer kunnen worden geregeld, of wanneer zich daarbij een

probleem betreffende de interpretatie van dit Protocol voordoet, worden zij aan het Douanecomité voorgelegd.

Ten behoeve van de controle a posteriori van de certificaten EUR. 1 moeten de uitvoerdocumenten of de in plaats daarvan gekomen afschriften van certificaten EUR. 1 minstens gedurende twee jaar door de douaneautoriteiten van het land van uitvoer worden bewaard."

II — De feiten en het procesverloop

2. De Duitse onderneming Jagenberg Werke produceerde in 1970 een vouwdooskleefmachine, die op 25 februari 1970 door de Oostenrijkse ondernemer Ernst Schausberger & Co GmbH werd aangekocht en naar Oostenrijk uitgevoerd. Deze onderneming verkocht de machine in 1985 weer aan de Belgische onderneming PVBA Grafimat en voerde ze uit van Oostenrijk naar België. De invoerformaliteiten werden verricht door de Belgische naamloze vennootschap E. Depaire.

Op 7 maart 1985 gaven de heren Huygen en Verraes, personeelsleden van Depaire, en Blockeel, zaakvoerder van Grafimat, dit goed te Kortrijk (België) bij de Belgische douane aan. Onder overlegging van het door de Oostenrijkse douane afgegeven certificaat EUR. 1 nr. D 0326846 maakten zij aanspraak op vrijstelling van invoerrechten krachtens de bij de Overeenkomst EEG-Oostenrijk en het daarbij gevoegde Protocol nr. 3 ingestelde preferentiële regeling.

3. Op basis van Protocol nr. 3 verrichtten de Belgische autoriteiten na de invoer een controle a posteriori van de gegevens van het overgelegde certificaat EUR. 1. De Belgische douane verzocht de Oostenrijkse douane om inlichtingen over de oorsprong van de machine.

De Oostenrijkse douane antwoordde bij brief van 26 maart 1987, dat de toenmalige Duitse exporteur niet langer in staat was concrete bewijzen van de oorsprong van het goed te verstrekken. Volgens deze brief had Schausberger bewijsstukken proberen te krijgen van Jagenberg, die had geantwoord dat alle bewijsstukken betreffende deze machine waren vernietigd.

Naar aanleiding van dit antwoord van de Oostenrijkse douane besliste de Belgische administratie, dat de preferentiële regeling niet kon worden toegepast en dat over de ingevoerde goederen de voor goederen van onbekende oorsprong verschuldigde rechten moesten worden geheven. De Belgische douane besloot bijgevolg betaling van invoerrechten te vorderen.

4. Huygen, Verraes en Blockeel werden voor de correctionele rechtbank te Kortrijk gedagvaard wegens schending van de artikelen 202, leden 1 en 2, en 259 van de algemene wet inzake douane en accijnzen, gecoördineerd bij koninklijk besluit van 18 juli 1977, en bevestigd bij wet van 6 juli 1978, en van de artikelen 8, lid 1, sub a, 9, leden 1 en 2, en 10, lid 2, van Protocol nr. 3 van de Overeenkomst EEG-Oostenrijk. Tevens werden Depaire en Grafimat als civielrechtelijk aansprakelijke partijen bij de strafprocedure betrokken.

In eerste aanleg werden de verdachten vrijgesproken en de burgerlijke vorderingen tegen de vennootschappen verworpen, waarop het openbaar ministerie en het Ministerie van Financiën bij het Hof van Beroep te Gent hoger beroep instelden. Bij arrest van 20 september 1989 bevestigde het Hof van Beroep het vonnis a quo. In het arrest heet het, dat de Oostenrijkse douane in werkelijkheid geen contact had opgenomen met de firma Schausberger, waaruit wordt afgeleid dat, voor zover de controle van de oorsprong van de machine geen bewijs had opgeleverd, dit duidelijk te wijten was aan kwaadwillige nalatigheid van de Oostenrijkse douane. Het Hof besliste derhalve, dat het stilzitten van de Oostenrijkse overheid een geval van overmacht voor de beklaagden opleverde. De Belgische Staat heeft tegen dit arrest cassatieberoep ingesteld bij het Hof van Cassatie.

5. In deze omstandigheden heeft het Belgische Hof van Cassatie besloten de behandeling van de zaak te schorsen en het Hof van Justitie krachtens artikel 177 EEG-Verdrag de volgende prejudiciële uitleggingsvragen voor te leggen:

„De Overeenkomst tussen de EEG en Oostenrijk (verordening nr. 2836/72 van 19 december 1972 met bijgevoegd Protocol nr. 3) kent een preferentieel tarief toe aan goederen die van oorsprong zijn uit Oostenrijk of uit de Gemeenschap. De toepassing van deze preferentiële regeling is gebonden aan de oorsprong van de goederen, met als gevolg dat de controle van die oorsprong een noodzakelijk element vormt van het stelsel:

1) Indien de begunstigde staat (ten deze Oostenrijk) aan wie gevraagd wordt het certificaat van oorsprong ‚EUR. 1' te controleren de juiste oorsprong van het goed niet kan vaststellen, moet hij dan besluiten dat de goederen van onbekende oorsprong zijn, zodat het certificaat ‚EUR. 1' en het preferentieel tarief ten onrechte werden toegekend?

2) In voorkomend geval, moet de invoerende Lid-Staat (ten deze België) vervolgens de betaling vorderen van de bij invoer niet betaalde douanerechten?

3) Brengt de uit haar eigen al dan niet ‚kwaadwillige' nalatigheid ontstane onmogelijkheid voor de Oostenrijkse overheid om vast te stellen dat de oorsprong vermeld op het door haar afgeleverde certificaat ‚EUR. 1' juist is, voor de invoerder van de Lid-Staat van invoer (ten deze België) een overmachtssituatie mee?"

6. De verwijzingsbeschikking is op 13 januari 1992 ter griffie van het Hof ingeschreven.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door:

— de Belgische regering, vertegenwoordigd door I. Claeys Boúúaert, advocaat bij het Hof van Cassatie, op 13 april 1992,

— de Commissie van de Europese Gemeenschappen, vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur M.-J. Jonczy en B. Smulders, lid van haar juridische dienst, als gemachtigden, op 22 april 1992.

7. Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan en de zaak naar de Vijfde kamer te verwijzen.

III — Samenvatting van de bij het Hof ingediende schriftelijke opmerkingen

8. Volgens de *Belgische regering* staat het begrip overmacht centraal in de aan het Hof voorgelegde prejudiciële vraag. Deze rechtsterm is in een aanzienlijk aantal arresten van het Hof van Justitie besproken. Volgens deze rechtspraak veronderstelt overmacht twee elementen: enerzijds een objectief element, abnormale omstandigheden, waaraan de belastingplichtige vreemd is; anderzijds is vereist dat de gevolgen van het als overmacht aangevoerde feit ondanks alle dienstige voorzorgsmaatregelen onvermijdelijk zijn. Dit laatste element houdt de verplichting in, zich tegen de gevolgen van een abnormale gebeurtenis te beveiligen door alle passende maatregelen te nemen, zonder dat men evenwel tot buitensporige offers is gehouden.

De stelling van verweerders in het hoofdgeding is gebaseerd op de zienswijze, dat eerst bij het inleiden van een controleprocedure a posteriori de bewijsstukken betreffende de oorsprong van de goederen moeten worden opgezocht en verzameld. Deze zienswijze kan evenwel zeker niet worden gedeeld. De op het certificaat EUR. 1 vermelde gegevens moeten worden nagezien door de personen die het certificaat invullen en die er rekening mee moeten houden, dat zij deze gegevens misschien ooit zullen moeten verantwoorden. Op dit tijdstip moeten de bewijsstukken dus worden verzameld.

Volgens artikel 9, lid 1, van Protocol nr. 3 wordt het certificaat EUR. 1 bij de uitvoer van de goederen afgegeven door de douaneautoriteiten van het land van uitvoer. De Belgische overheid kan niet a posteriori nagaan, welke documenten de exporteur Schausberger aan de Oostenrijkse douane heeft voorgelegd. Het is evenwel Schausberger die de gegevens heeft meegedeeld en dus volledig op de hoogte was van de inhoud van de door hem overgelegde bewijsstukken.

Dat de afgifte van het certificaat tussen de Oostenrijkse douane en de firma Schausberger werd geregeld, kan voor de Belgische importeur geen overmacht doen ontstaan. De importeur weet dat hij moet kunnen aantonen dat hij het certificaat correct heeft ingevuld; juist op het tijdstip van de oorspronkelijk overeenkomst moest hij eraan denken, dat hij ten bewijze van de oorsprong van de goederen aan bewijsstukken moest zien te komen.

Deze zienswijze wordt bevestigd door artikel 12, lid 1, en artikel 15 [2] van het Protocol. Artikel 12, lid 1, bepaalt, dat de douane kan eisen dat de invoeraangifte wordt aangevuld met een verklaring van de importeur, dat de goederen voldoen aan de voorwaarden voor de toepassing van de Overeenkomst. De importeur moet zijn verklaring dus kunnen verantwoorden en over bewijsmiddelen beschikken. Voorts bepaalt artikel 152 van het Protocol, dat de exporteur bij zijn aanvraag om een certificaat EUR. 1 elk dienstig bewijsstuk voegt waardoor kan worden aangetoond dat de uit te voeren goederen in aanmerking kunnen komen voor de afgifte van het verlangde certificaat.

2 — In werkelijkheid gaat het om artikel 10, lid 4, van verordening (EEG) nr. 3386/84 van de Raad, die ratione temporis toepasselijk is.

Geen enkel voorschrift legt de douane van het land van uitvoer de verplichting op, de documentatie bij te houden die haar bij het opstellen van het certificaat EUR. 1 werd voorgelegd. In geval van controle a posteriori kan de douane evenwel opzoekingen doen. Aangezien het aan partijen staat de noodzakelijke bewijsstukken te bewaren, kan de nalatigheid van de administratie, met de daaruit voortvloeiende onmogelijkheid voor haar om de werkelijke oorsprong van de goederen na te gaan, voor de importeur in de Lid-Staat van invoer geen overmachtssituatie meebrengen.

Bijgevolg zijn in casu noch het objectieve noch het subjectieve element van overmacht aanwezig. In het door het Protocol georganiseerde stelsel van het certificaat EUR. 1 wordt ervan uitgegaan, dat partijen al bij de invoer voor de nodige bewijsstukken zorgen; eventuele moeilijkheden bij een controle a posteriori kunnen niet als objectieve overmacht worden beschouwd. Het subjectieve element van overmacht is in casu evenmin aanwezig, nu de twee partijen bij de handelstransactie van hun verantwoordingsplicht op de hoogte moeten zijn en zich van meet af aan van de nodige bewijsstukken dienen te voorzien.

De Belgische regering geeft in overweging de prejudiciële vragen te beantwoorden als volgt:

„Eerste vraag: Indien de staat, in casu Oostenrijk, die begunstigd is door de ter zake toegepaste preferentiële regeling, aan wie gevraagd wordt het certificaat EUR. 1 te controleren, de juiste oorsprong van het goed niet kan vaststellen, dan moet hij daaruit afleiden dat het goed van onbekende oorsprong is, zodat het certificaat ‚EUR. 1' en het preferentieel tarief ten onrechte werden toegekend.

Tweede vraag: Wanneer deze toestand zich voordoet, moet de invoerende Lid-Staat, in casu België, vervolgens de betaling vorderen van de bij invoer niet betaalde douanerechten.

Derde vraag: De uit haar eigen al dan niet ‚kwaadwillige' nalatigheid ontstane onmogelijkheid, voor de Oostenrijkse douane, om vast te stellen dat de oorsprong, vermeld op het door haar afgeleverde certificaat EUR. 1, juist is, brengt voor de invoerder van de Lid-Staat van invoer, ten deze België, geen overmachtssituatie mee."

9. De *Commissie* brengt, alvorens in te gaan op de door het Hof van Cassatie gestelde vragen, een aantal beginselen in herinnering die bij de interpretatie van de Overeenkomst EEG-Oostenrijk en het bijbehorende Protocol nr. 3 in acht moeten worden genomen.

Wat de strafrechtelijke en civielrechtelijke aansprakelijkheid van de importeur betreft, beklemtoont de Commissie in de eerste plaats, dat de exporteur die een certificaat EUR. 1 aanvraagt, te allen tijde de oorsprong van de goederen waarop het certificaat betrekking heeft, dient te kunnen bewijzen. In de tweede plaats is de douane van het land van uitvoer belast met de controle van de preferentiële oorsprong van de goederen. Deze controle wordt hetzij a priori, hetzij a posteriori op verzoek van de douane van het land van invoer verricht. In dit laatste geval is de douane van het land van uitvoer verplicht een effectieve controle te verrichten en de resultaten daarvan zo spoedig mogelijk aan de douane van het land van invoer mee

te delen. In de derde plaats speelt, behoudens in uitzonderlijke gevallen (vervalsing van documenten), de importeur geen rol bij het vaststellen en verifiëren van de oorsprong van de goederen waarop het certificaat EUR. 1 betrekking heeft.

Wat de aansprakelijkheid van de importeur voor douanerechten betreft, wijst de Commissie er anderzijds op, dat de Oostenrijkse douane normaliter een certificaat EUR. 1 afgeeft met vermelding van de Gemeenschap als oorsprong van de betrokken goederen. Uit artikel 9, lid 3, van het Protocol volgt evenwel, dat zij daartoe slechts kan overgaan na overlegging van de eerder afgegeven certificaten EUR. 1. Aan deze voorwaarden kon evenwel niet worden voldaan, aangezien in casu de Overeenkomst op het tijdstip van de uitvoer naar Oostenrijk (1970) nog niet in werking was getreden. Gaat men uit van een letterlijke interpretatie van artikel 9, lid 3, van het Protocol, ten betoge dat slechts door middel van een eerder afgegeven certificaat EUR. 1 de gemeenschapsoorsprong van de machine kon worden bewezen, dan leidt zulks tot de conclusie, dat de Oostenrijkse douane ten onrechte een dergelijk certificaat heeft afgegeven. Volgens de Commissie is deze interpretatie evenwel te formalistisch en is er, indien in een geval als het onderhavige de communautaire oorsprong van het goed anderszins genoegzaam kan worden aangetoond, in redelijkheid geen grond om de machine de voordelen van het door de Overeenkomst voorziene preferentiële regime te onthouden. De Belgische douane zou zich in dergelijke omstandigheden dus moeten onthouden van het vorderen van invoerrechten.

Wat de eerste vraag betreft, kan het certificaat EUR. 1 dus slechts worden afgegeven op schriftelijk verzoek van de exporteur. Deze dient de preferentiële oorsprong van het goed in de zin van de Overeenkomst te kunnen bewijzen. Zou de douane van het land van uitvoer vaststellen dat dit bewijs niet voorhanden is, dan dient zij daaruit af te leiden, dat het certificaat ten onrechte is afgegeven, waarvan zij het land van invoer zo snel mogelijk op de hoogte brengt. Ontstaan in verband met deze administratieve samenwerking geschillen, dan moeten deze aan het Douanecomité EEG-Oostenrijk worden voorgelegd.

Wat de tweede en de derde vraag betreft, stelt de Commissie dat de communautaire oorsprong van de machine niet werkelijk lijkt te worden betwist. Met name de in 1970 door de Duitse producent Jagenberg aan de Oostenrijk importeur Schausberger gerichte factuur vormt een aanwijzing in die zin. In deze omstandigheden zou het onredelijk kunnen zijn, de machine de preferentiële behandeling krachtens de Overeenkomst te onthouden. De stelling dient van de hand te worden gewezen dat, indien een „eerder afgegeven" certificaat in de zin van artikel 9, lid 3, van het Protocol niet kan worden overgelegd omdat op het betrokken tijdstip de Overeenkomst en het Protocol niet van kracht waren, de communautaire oorsprong van het goed nooit anderszins genoegzaam zal kunnen worden bewezen. Kan dit bewijs evenwel niet worden geleverd, dan behoort de douane van het land van invoer tot invordering van de douanerechten over te gaan. Ingevolge de Overeenkomst is evenwel niet vereist, dat in een dergelijk geval de importeur bovendien strafrechtelijk en/of civielrechtelijk aansprakelijk wordt gesteld.

Mitsdien geeft de Commissie het Hof in overweging de vragen te beantwoorden als volgt:

„De Overeenkomst EEG-Oostenrijk en het daarbij gevoegde Protocol nr. 3 moeten aldus worden uitgelegd dat zij, in het geval dat

a) een goed van de Gemeenschap naar Oostenrijk wordt geëxporteerd op een moment vóór de inwerkingtreding van deze instrumenten en vervolgens, op een moment ná de inwerkingtreding daarvan, van Oostenrijk terug naar de Gemeenschap wordt geëxporteerd, en

b) de douane van het land van export, die op grond van voornoemde Overeenkomst en Protocol het certificaat EUR. 1 heeft afgegeven en vervolgens op verzoek van de douane van het land van import tot de vaststelling komt dat de exporteur geen bewijs levert van de preferentiële oorsprong van het betreffende goed,

de douane van het land van import verplichten betaling van douanerechten te vorderen als ware het goed van onbekende oorsprong, tenzij alsnog genoegzaam komt vast te staan dat het goed wel van preferentiële oorsprong was."

G. C. Rodríguez Iglesias
rechter-rapporteur